

З ЛИСТІВ ІЗ УКРАЇНИ.

Нема чого дивуватися, що ти не одержуєш моїх листів — у нас "свобода". Випадково попав до Київа і вирішив ще раз тобі написати.

Живеться дуже сумно. Все здушене і все життя проходить в темряві. Культурній людині нема чим дихати. В матеріальному відношенні в цьому році трохи ліпше, як у минулому. Хліб, наприклад, коштує півтора карбованця кіло, мясо — 8-10 карб. кіло, цукор — 10 карб., масло — 20. Це при середнім зарібку від 150 до 200 карбованців дає все ж змогу прожити напівголодним 2 тижні в місяці; решта місяця — голодний якийсь сон. Це все при умові каторжної праці. Мясо на базарі показується 2-3 рази на місяць. Їдять його, правда, лише "совітські аристократи".

Минулого року населення мерло на ходу. Місцями вимерли цілі села. На вулицях, особливо на провінції, трупи дітей у такому жахливому стані, що свіжа людина божеволіла. В деяких селах не лишилося ні одного мешканця. Хто лишився живий — тікав до міста і збирав там хоч покидьки на смітниках. Жахливе видовище!

Але це вже, хвалу Господу, пережили. Тепер хоч і дорогий, але все ж хліб є. Моральні страждання лишаються й надалі ті самі. У нас саме чистять партійців. Видовисько достойне їхньої партії і вельми показне — 90 відсотків злодіїв, грабіжників і бандитів. Все це самобиття відкриває очі нашому простому народу, який просто говорить, що тепер і дитина розуміє, хто нам блуд в очі пускав. Особливо селяне й робітники настроєні проти совітської влади.

У нас тепер усе будують, і, як висловлюються робітники, — будують могили". І дійсно, будують усе лише на показ, втирають очі чужинцям, а не для користи народу, і будова не варта ні одної людської жертви. "Будують на шармака", за рахунок остатніх сил голодного робітника. Робітник за свою працю одержує шмат пограбованого у селян хліба.

Я певен, що тобі й приснитися не може те, що у нас робиться. Обман народа самий злочинний. Але робітникові й рота одкрити не можна; так зараз і пішов у тайгу рубати ліс.

У Київі зараз збудозано кілька шикарних магазинів, де можна бачити "старорежимні" прекрасні яблука, груші, рибу. Зайти до магазину можна кожному, але купити — вибачте... Один із службовців у склепі на моє питання, хто оце все купує, відповів мені: "жулики!". І дійсно, хто може платити за кіло груш 7 карб., за кіло риби 40 карб. і т. д.? Увесь нарід працює на так звану державу, себто на мошенників, що ходять по тих шикарних магазинах і платять за кіло груш 7 карбованців.

Скоро повернуся додому. При нагоді ще тобі напишу. Часто писати не можу, бо для мене й марки тепер дорогі.

— 0 —

ЧИ ВИ МОЖЕТЕ СПАТИ СПОКІЙНО, КОЛИ ПРИГАДАЄТЕ СОБІ, ЩО ВИ ЩЕ ВИННІ ЗА ГАЗЕТУ "ДНІПРО"?